

Το Αγόρι και η Ελιά. Ανοίγοντας τον δρόμο προς την Ευτυχία

«Πριν από αρκετά χρόνια, όχι όμως και τόσα πολλά, σε ένα υπέροχο μέρος που δεν ήταν φανταστικό αλλά πολύ- πολύ πραγματικό, ζούσε ένα Αγόρι ιδιαίτερο και ξεχωριστό. Το Αγόρι αυτό, μπορεί να μην είναι πλέον και τόσο μικρό, όμως συνεχίζει να έχει μέχρι σήμερα την καρδιά ενός μικρού παιδιού. Αυτό που το ξεχωρίζει από τους άλλους ανθρώπους είναι ότι δεν κάνει σχέδια για το μέλλον και ζει την κάθε του μέρα ως μοναδική και ξεχωριστή.

Η ιστορία του ξεκινά σε εκείνον τον τόπο όπου όλα ήταν όμορφα και αληθινά. Το σπίτι του περιτριγυριζόταν από δέντρα και ήταν κοντά στην θάλασσα. Κάθε πρωί του άρεσε να ξυπνάει πριν ακόμα βγει ο ήλιος, για να τον καλωσορίσει στο νέο του ξεκίνημα. Καθόταν στην αυλή του σπιτιού του και με κλειστά μάτια αφουγκραζόταν την αφύπνιση της φύσης. Σιγοτραγουδούσε το τραγούδι των πουλιών που σιγά – σιγά ξυπνούσαν, μύριζε τη θάλασσα και άφηνε τον ήχο των κυμάτων που ξέπλεναν τα βράχια από την βραδινή υγρασία, να χαϊδεύουν τα αυτιά του. Με τα μεγάλα του πνευμόνια ρουφούσε όλον τον αέρα και το καθαρό οξυγόνο, ενώ δεν ξεχνούσε με ένα νεύμα του κεφαλιού του να ευχαριστεί καθημερινά την Πλάση, για όλες αυτές τις υπέροχες στιγμές που του χάριζε, στο πρωινό τους συναπάντημα.

Αυτό όμως που τον γέμιζε ακόμα πιο μεγάλη χαρά, ήταν το αγαπημένο του δέντρο στην αυλή του σπιτιού του. Η αγαπημένη του Ελιά ζούσε στην αυλή εδώ και πολλά – πολλά χρόνια, πριν ακόμα αυτός γεννηθεί. Την είχε φυτέψει ο προ-προ-προ, πολλά προ - προπάππους του. Η Ελιά αυτή ήταν τόσο παλιά, που ήξερε όλους τους συγγενείς του Αγοριού και όλες τις ιστορίες τους. Αλλά το Αγόρι, το είχε αγαπήσει από την πρώτη κιόλας στιγμή που το είδε. Ήταν τότε που η μητέρα του τον έβαλε, μωρό ακόμα, μόλις λίγων ημερών, στην κούνια – καλαθάκι που είχε τοποθετήσει ο μπαμπάς του στα κλαδιά της Ελιάς.

Μόλις η Ελιά είδε το γλυκό χαμόγελό του, αμέσως κατάλαβε ότι αυτό το μωρό είναι ξεχωριστό και από τότε συνδέθηκε μαζί του με έναν ιδιαίτερο δεσμό και ένιωσε την μεγάλη ευθύνη να του μάθει όλα όσα χρειάζεται για να ζήσει ευτυχισμένο στον κόσμο αυτό.

Το Αγόρι μεγάλωνε και όσο μεγάλωνε τόσο πιο δεμένο γινόταν με την Ελιά. Η μητέρα του τον έβρισκε συνεχώς να κάθεται πάνω στα κλαδιά της και κάτι να μουρμουρίζει. Εκεί έτρωγε, εκεί διάβαζε τα μαθήματά του, εκεί τραγουδάγε τα αγαπημένα του τραγούδια και εκεί έπαιρνε έναν σύντομο υπνάκο τα ζεστά μεσημέρια του καλοκαιριού. Γύρω από τον κορμό της Ελιάς έμαθε να κάνει ποδήλατο και στον κορμό της «τα φύλαγε» όταν έπαιζε κρυφτό με τους φίλους του. Στα κλαδιά της έμαθε να σκαρφαλώνει και να αναρριχάται και στα φύλλα της κρυβόταν όταν φοβόταν ή όταν κάτι τον στενοχωρούσε. Όταν ερχόταν η ώρα της συγκομιδής, ήταν ο πρώτος δοκιμαστής των καταπληκτικών καρπών της, ενώ στον κορμό της μέχρι και σήμερα βρίσκονται χαραγμένες οι καρδιές και τα ονόματα των κοριτσιών που αγάπησε.

Αλλά και η Ελιά, δεν έχανε το Αγόρι από τα μάτια της. Ποτέ δεν έπαψε να τον παρατηρεί, να τον ακούει και να τον συμβουλεύει. Έτσι πέρναγαν τα χρόνια και αυτή η αγάπη έμενε σταθερή και γινόταν όλο και πιο δυνατή. Μια μέρα όμως, η Ελιά ρώτησε το Αγόρι τι σκέφτεται να κάνει όταν μεγαλώσει.

-Τι εννοείς τι θα κάνω; Ό,τι κάνω και τώρα. Θα είμαι μαζί σου και θα περνάμε όμορφες στιγμές παρέα.

-Μα εγώ είμαι μονάχα ένα δέντρο. Δεν μπορείς να μείνεις για πάντα μαζί μου. Πρέπει να γνωρίσεις τον κόσμο, να κάνεις ταξίδια, να γεμίσεις φίλους και νέες εμπειρίες. Μόνο τότε θα είσαι πραγματικά ευτυχισμένος. Εγώ θα είμαι πάντα εδώ για σένα όταν θα γυρνάς από τα ταξίδια σου, μέχρι να φύγεις ξανά για νέες περιπέτειες.

-Μα τι είναι αυτά που λες Ελιά μου; Δεν ξέρω τι θα πει ευτυχισμένος, αλλά είμαι μια χαρά εδώ μαζί σου. Δεν τα χρειάζομαι τα ταξίδια.

-Καταλαβαίνω Αγόρι μου ότι φοβάσαι τις περιπέτειες. Όμως οι περιπέτειες της ζωής θα σε γεμίσουν εμπειρίες και γνώσεις, θα σε μεγαλώσουν και θα σε ωριμάσουν και θα σε βοηθήσουν να γνωρίσεις καλύτερα τον εαυτό σου. Θα σε πλημμυρίσουν με συναισθήματα και θα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσεις την Ευτυχία.

-Ελιά μου μάλλον ανεβάζεις πυρετό. Δεν ξέρω τι λες. Εγώ μια χαρά είμαι και ξέρω τι θέλω. Θέλω να μην αλλάξει τίποτε. Βράδιασε όμως και καλύτερα να σε αφήσω τώρα να ξεκουραστείς. Καληνύχτα αγαπημένη μου Ελιά.

Το Αγόρι πήγε στο κρεβάτι του να ξαπλώσει, αλλά ο ύπνος δεν τον έπαιρνε. Τα λόγια της Ελιάς τον είχαν ανησυχήσει. Μα γιατί του τα είχε πει όλα αυτά; Μήπως δεν τον αγαπούσε πιά; Μήπως ήθελε να τον ξεφορτωθεί; Όσο τα σκεφτόταν όλα αυτά τόσο δεν τον έπιανε ο ύπνος και ένας οξύς πόνος του τρύπαγε το στομάχι.

Τις επόμενες ημέρες το Αγόρι δεν ήταν καλά. Με το παραμικρό γινόταν μπλε και έκλαιγε, ενώ όταν κάτι δεν του άρεσε γινόταν πράσινος και αηδίαζε. Άλλες φορές κοκκίνιζε και φώναζε, ενώ άλλες φορές μαύρο σκοτάδι τον τύλιγε και έτρεχε να κρυφτεί στα φύλλα της Ελιάς. Άλλες όμως πάλι, χοροπήδαγε και γελούσε έντονα με πράγματα που έκαναν οι φίλοι του ή ο ίδιος.

Η Ελιά παρατήρησε τη διαφορά στη διάθεσή του, αλλά δεν του έκανε κουβέντα. Ήξερε ότι θα έρθει η ώρα να συζητήσουν για όλα αυτά και δεν βιαζόταν. Άλλωστε οι φίλοι της τα νεραϊδοπλαίσθηματά ήταν ώρα να εμφανιστούν. Αυτά μπορούσαν να την βοηθήσουν στο δύσκολο έργο της, που ήταν να μάθει στο Αγόρι τι θα πει Ευτυχία.

Έτσι κι έγινε. Αυτή η ημέρα δεν άργησε να έρθει. Το Αγόρι, μπερδεμένο και εμφανώς συγχυσμένο, πήγε στην Ελιά για να ζητήσει τη βοήθειά της.

-Ελιά μου τα έχω χαμένα. Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει. Κάθε φορά που κάτι με αναστατώνει αλλάζω χρώματα. Μια γίνομαι μπλε, μια πράσινος, μια κόκκινος, μια μαύρος.... Έχω αρχίσει να ανησυχώ. Μήπως έχω χρωματοαρρώστια;

-Μην ανησυχείς Αγόρι μου. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι πλησιάζει η ώρα να γνωρίσεις καλύτερα τον εαυτό σου. Έχω την αίσθηση ότι ήρθε η ώρα για το πρώτο σου μεγάλο ταξίδι.

-Αααααα..... πάλι τα ίδια θα λέμε Ελιά μου; Να πάλι με έπιασε το στομάχι μου και σκοτεινίασαν όλα γύρω μου. Πάλι μαύρα τα βλέπω όλα.....μα τι μου συμβαίνει;

Τότε ένα όμορφο νεραϊδοπλαίσθημα εμφανίστηκε μπροστά του και με τα λαμπερά μικροσκοπικά φτερά του φώτισε το σκοτάδι που είχε τυλίξει το Αγόρι. Εκείνο αμέσως ένιωσε καλύτερα, καθώς το σκοτάδι υποχωρούσε με το λαμπερό φως του νεραϊδοπλαίσθηματος.

-Ποια είσαι εσύ; Σε ευχαριστώ τόσο πολύ για το φως, αλλά... πως το έκανες αυτό;

-Είμαι το νεραϊδοπλαίσθημα και με κάλεσε η Ελιά για να σε βοηθήσω.

-Και πως μπορείς να με βοηθήσεις;

-Μπορώ να σε βοηθήσω να καταλάβεις τι σου συμβαίνει και γιατί κάθε φορά αλλάζεις χρώμα.

-Αλήθεια; Μπορείς να το κάνει αυτό για εμένα;

-Μα φυσικά, γι' αυτό είμαι εδώ

-Α! Τέλεια σε ευχαριστώ! Λοιπόν, θα μου πεις;

-Δεν γίνεται να σου πω. Για να καταλάβεις πρέπει να έρθεις μαζί μου. Πρέπει να ταξιδέψεις στην χώρα των συναισθημάτων και τότε θα καταλάβεις.

-Οχι...εγώ δεν ταξιδεύω. Λυπάμαι για αυτό. Δεν μπορείς να μου εξηγήσεις εδώ που είμαστε; Να θα φέρω μια καρέκλα να κάτσεις. Σίγουρα θα είσαι κουρασμένη με τόσο πέταγμα.

-Αλήθεια δεν μπορώ να σου πω. Πρέπει να έρθεις μαζί μου. Χρειάζεται να νιώσεις και να ακούσεις με τα αυτιά της καρδιάς. Έλα πάμε. Θα σου αρέσει. Μπορείς να με εμπιστευτείς όπως μπορείς να εμπιστευτείς και τον εαυτό σου ότι θα τα καταφέρεις.

-Οοοοχι. Δεν ξέρω... δεν θέλω να σε προσβάλλω...δεν είναι ότι δεν σε εμπιστεύομαι...αλλά...δεν ξέρω εάν εμπιστεύομαι τον εαυτό μου...κι έστρεψε τα βουρκωμένα μάτια του στην Ελιά. Η Ελιά τον κοίταξε γλυκά και εκείνος κατάλαβε ότι ίσως θα έπρεπε να το τολμήσει... Έπρεπε να βρει μια απάντηση. Δεν γινόταν να μεταμορφώνεται κάθε φορά σε ουράνιο τόξο. Μη μπορώντας να κρύψει την αγωνία του και ρουφώντας όσο θάρρος μπορούσε από τη γλυκιά μάτια της Ελιάς ψέλλισε....

-Καλά.... Πάμε.... Αλλά μου υπόσχεσαι ότι θα είσαι συνέχεια δίπλα μου;

-Σου το υπόσχομαι, είπε το νεραϊδοπλαίσθημα και τον τύλιξε με την απαλή του, σαν πούδρα νεραϊδόσκονη. Το ταξίδι τους στην χώρα των συναισθημάτων, εκεί δηλαδή που ζουν όλα τα νεραϊδοπλαίσθημα ξεκίνησε. Ο Συναισθηματικούλης κοιτώντας στα μάτια την Ελιά, της φώναξε:

-Θα γυρίσω σύντομα. Μπορείς να με εμπιστευτείς!

-«Σε εμπιστεύομαι καλέ μου, μη βιαστείς», του απάντησε η Ελιά και κούνησε αργά τα κλαδιά της, δίνοντας με το απαλό αεράκι που σχηματίστηκε, μια γλυκιά ώθηση στο πρώτο του μεγάλο ταξίδι στον κόσμο των συναισθημάτων, ανοίγοντας τον δρόμο προς την Ευτυχία.

ΤΕΛΟΣ

Ιωάννα Βελημβασάκη, Ψυχολόγος MEd

Email: ivelimvasaki@gmail.com

Website: ivelimvasaki.gr